

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ
СПРАВА «СУХАНОВ ПРОТИ УКРАЇНИ»
(CASE OF SUKHANOV v. UKRAINE)

(Заява № 32598/07)

Стислий виклад рішення від 05 жовтня 2017 року

7 грудня 2004 року Дніпровським районним судом міста Києва (далі – Дніпровський суд) було винесено вирок у справі заявника, яким його визнано винним у службовому підробленні за внесення завідомо неправдивих відомостей до податкових декларацій. Заявнику було призначено покарання у виді обмеження волі строком на один рік з позбавленням права обіймати посади, пов'язані з виконанням організаційно-розпорядчих та адміністративно-господарських функцій, строком на один рік. При цьому заявника було звільнено від відбування покарання з іспитовим строком один рік.

Заявник подав апеляційну скаргу. 10 лютого 2005 року Дніпровський суд надіслав листа та матеріали справи для розгляду справи, призначеного на 17 березня 2005 року, до Апеляційного суду міста Києва (далі – Апеляційний суд). Крім цього, лист про призначення розгляду справи за обвинуваченням заявника в апеляційному суді було направлено прокурору, заявнику та його захиснику. Судом першої інстанції було надіслано повідомлення про призначення розгляду справи в апеляційному суді заявнику та його захиснику. У матеріалах справи відсутні докази отримання заявником чи його захисником вказаного повідомлення. За твердженням заявника вони не знали про його існування.

17 березня 2005 року після слухання, проведеного за участю прокурора, але за відсутності заявника та його захисника Апеляційний суд виніс ухвалу, якою залишив апеляції заявника та його адвоката без задоволення, а вирок – без змін. Питання відсутності заявника та його захисника на судовому засіданні в рішенні відображено не було.

Заявник оскаржував рішення Апеляційного суду в касаційному порядку, серед іншого, через порушення його права на захист при розгляді справи за відсутності його або його захисника. 23 січня 2007 року Верховний Суд України (далі - ВСУ), розглянувши в порядку письмового провадження касаційну скаргу заявника, відмовив у задоволенні скарги. Посилаючись на матеріали справи, ВСУ зазначив, що про дату призначення справи до апеляційного розгляду суд першої інстанції поінформував заявника та його захисника.

До Європейського суду з прав людини (далі – Європейський суд) заявник скаржився на те, що його апеляційні та касаційні скарги були розглянуті за відсутності його та його захисника. Хоча він посилався на статтю 13 Конвенції, Європейський суд вирішив розглянути скаргу за пунктом 1 та підпунктом «с» пункту 3 статті 6 Конвенції.

Європейський суд підкреслив, що принципи змагальності та рівності сторін є основоположними. засадами процесуальної справедливості. Також, посилаючись на свою попередню практику у справах щодо України, Європейський суд дійшов висновку, що у цій справі було порушено право заявника на захист та принцип рівності сторін, оскільки під час апеляційного провадження прокурор, на відміну від підсудного, мав перевагу бути присутнім на засіданнях та усно викласти свою позицію, а такі пояснення мали на меті здійснення впливу на думку суду, а заявник та його захисник були позбавлені такого права.

Європейський суд на підставі пунктів 3 та 4 статті 35 Конвенції відхилив скарги заявника на порушення його прав у зв'язку з розглядом справи у ВСУ за відсутності його та його захисника, оскільки під час розгляду справи в порядку письмового провадження жодну зі сторін заслухано не було.

Розглянувши інші скарги заявника за статтями 6 та 7 Конвенції, Європейський суд зазначив, що з огляду на всі наявні в нього матеріали та належність оскаржуваних питань до сфери його компетенції, ці скарги не виявляють жодних ознак порушень прав і свобод, гарантованих Конвенцією або протоколами до неї.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

- «1. *Оголошує* прийнятними скарги на порушення прав заявника на захист та порушення принципу рівності сторін, а решту скарг у заяві – неприйнятними;
2. *Постановляє*, що було порушення пункту 1 та підпункту «с» пункту 3 статті 6 Конвенції»/